

SUZANNE YOUNG

DE REMEDIE

The Program-serie nr. 3

Karakter Uitgevers B.V.

1

HET IS TIJD OM AFSCHEID TE NEMEN. Met mijn handen gevouwen in mijn schoot zit ik in de leunstoel die het dichtst bij de deur staat. Het is hier te warm. Te stil. Mijn moeder komt de keuken uit; haar linkeroog is dik en blauw en er zitten schaafwonden op haar wangen. Ze strompelt naar de geruite bank, wimpelt de hulp af die ik haar aanbied en gaat naast mijn vader zitten. Ik werp hem een nerveuze blik toe, maar hij kijkt niet op. Tranen druppelen op zijn grijze sportbroek en ik wend mijn hoofd af.

Terwijl ik kauw op de binnenkant van mijn onderlip wacht ik tot ze iets gaan zeggen. Deze interventieachtige manier van afscheid nemen is nou niet bepaald de mijne, maar het is hun keuze, dus bemoei ik me er niet mee. Ik kijk lonkend naar mijn versleten rugzak bij de deur. Aaron kan me nu maar beter op tijd op komen halen.

‘Weet je zeker dat je niet nog een nacht kunt blijven?’ vraagt mijn vader, die zo hard in de hand van zijn vrouw knijpt dat zijn knokkels wit worden. Ze kijken me allebei smekend aan, maar ik ga hun geen valse hoop geven. Zo wreed ben ik niet.

‘Ja, het spijt me, maar ik moet nu gaan,’ zeg ik vriendelijk.

Mijn moeder trekt haar hand uit die van mijn vader, balt een vuist en drukt die tegen haar mond. Ze onderdrukt een snik, waar-

bij haar huid onnatuurlijk rimpelt door de gehechte wond op haar wang.

Ik probeer zelf tranen op te wekken om sympathiek over te komen. Je ziet je ouders nooit meer. Dat is toch triest? Maar ik kom niet verder dan een wazig beeld. Het komt een beetje harteloos over, zelfs op mij, dat ik niet kan rouwen om hun verlies. Maar ik ken deze mensen pas twee dagen. Trouwens, ik word gek van de jeuk door die klemmetjes van mijn haarextensies. Ik steek een vinger tussen mijn rode strengen om te krabben.

Mijn moeder haalt diep adem en begint dan aan haar ingestudeerde afscheid. ‘Emily,’ zegt ze met trillende stem. ‘Toen jij stierf, ging ik ook dood.’ Langzaam rolt er een traan over haar wang. ‘Ik werd volkomen opgeslokt door mijn verdriet,’ vervolgt ze. ‘Ik zag steeds die laatste minuten in de auto voor me...’ Ze klapt dicht en mijn vader strijkt troostend over haar rug. Ik doe niets. ‘En toen was je weg,’ fluistert mijn moeder, terwijl ze me aankijkt. ‘Ik hield zo ontzettend veel van je, maar je werd weggerukt. Ik heb geprobeerd... Ik heb verschrikkelijk mijn best gedaan, maar ik kon je niet redden. Het spijt me, Emily.’

Ik kan nauwelijks doorgaan voor Emily: andere ogen, smallere kin. Maar mijn moeder rouwt en ik ben ervan overtuigd dat ik door haar tranen heen een kopie ben van haar dode dochter. En misschien dat die gelijkenis haar nog meer verdriet doet nu we zo dicht bij elkaar zijn.

‘Ik hou ook van jou, mam,’ zeg ik automatisch, waarna ik mijn blik verplaatst naar mijn vader. ‘En bedankt voor alles wat je voor me gedaan hebt, pap. Ik was erg gelukkig. Wat er ook gebeurt, ik zal altijd bij jullie zijn...’ – ik leg mijn hand op mijn borst – ‘... in jullie hart.’

Het klinkt hol, maar ik hou me aan het script als ik mijn tekst niet op een andere manier persoonlijker kan maken. Uiteindelijk is dit wat ze willen horen – of eigenlijk wat ze moeten horen om het af te kunnen sluiten. Ze wilden me laten weten dat ik geliefd was.

Mijn telefoon zoemt in mijn zak, maar ik ga dit moment niet verpesten door te kijken wie er belt. We zijn de deadline al gepasseerd en het is buiten intussen donker geworden, maar ik ga pas weg als ik er zeker van ben dat mijn ouders hier doorheen zullen komen. Mijn moeder haalt haar neus op en wrijft met haar handen over haar gezicht.

‘Ik mis je, Emily,’ zegt ze, en haar stem breekt bij mijn naam. ‘Ik mis je elke dag.’ De eerste tranen prikken in mijn ogen, haar oprechte emoties breken door de muur die ik zo zorgvuldig heb opgebouwd.

Ik glimlach naar haar in de hoop dat dit haar verdriet verzacht. ‘Dat weet ik,’ zeg ik, waarmee ik afwijk van het script. ‘Maar, mam... dit was niet jouw schuld. Het was een ongeluk – een afschuwelijk, tragisch ongeluk. Hou alsjeblieft op met jezelf de schuld geven. Ik vergeef je.’

Mijn moeder slaat beide handen voor haar mond; haar schouders schokken van opluchting. Dit is het: haar schuldgevoel moest verlicht worden. Mijn vader staat op en gebaart naar de deur. Ik sta op om hem te volgen, maar blijf nog even staan en kijk om naar mijn moeder. ‘Ik ben nu veilig,’ zeg ik. ‘Niets of niemand kan mij nu ooit nog wat aandoen.’ Mijn stem komt nauwelijks boven haar gesnik uit als ik zeg: ‘Dag, mam.’

Mijn taak is volbracht.

Ik volg mijn vader naar de voordeur. In de hal haal ik een sweatshirt uit het versleten middelste vak van mijn rugzak. Dan trek

ik het T-shirt van de Rolling Stones over mijn hoofd en geef dat aan mijn vader... Nee, aan Alan Pinnacle.

De afgelopen twee dagen heb ik de lievelingskleren van zijn dochter gedragen, haar favoriete gerechten gegeten en in haar bed geslapen. Ik ben Goudlokje die de beren in huis namen ter vervanging van degene die ze waren kwijtgeraakt, ook al was het alleen maar om afscheid te nemen.

Alan kijkt omlaag naar Emily's zwarte shirt en steekt het naar me uit. 'Hou maar,' zegt hij.

Met grote ogen doe ik een stap achteruit. 'Maar het is niet van mij,' zeg ik zacht. 'Het was van je dochter.' Soms raken ouders in de war, en dan is het mijn taak om ze bij de les te houden. Martha zit met een kalme gezichtsuitdrukking op de bank uit het raam te staren, maar ik ben bang dat Alan elk moment kan instorten.

'Je hebt gelijk,' zegt hij verdrietig. 'Maar Emily komt niet meer terug.' Hij houdt het shirt omhoog. 'En zolang dit gedragen wordt, zal ze er op een bepaalde manier toch nog zijn.'

'Ik kan het echt niet aannemen,' zeg ik, hoewel dat shirt eerlijk gezegd het favoriete onderdeel van deze opdracht was. Maar het is niet de bedoeling dat we aandenken bewaren aan de doden. Dat zou kunnen leiden tot rechtszaken tegen het rouwdepartement, aanklachten wegens onprofessioneel gedrag.

'Alsjeblieft,' mompelt hij. 'Ik denk dat ze jou echt gemogen zou hebben.'

Het is maar een shirt, denk ik. Er is nog nooit iemand ontslagen vanwege een shirt. Aarzelend pak ik het aan en zie het verdriet op Alans gezicht. Impulsief buig ik me naar hem toe en geef een kus op zijn wang. 'Emily heeft geboft,' fluister ik dicht bij zijn oor. En dan draai ik me om en loop Emily Pinnacles huis uit.

Het is heel vochtig buiten. Er blaast een koude natte wind in mijn gezicht. De koplampen van een verderop in de straat geparkeerde auto schieten aan en mijn spieren ontspannen zich. Ik ben blij dat ik niet op mijn lift hoeft te wachten; Aaron is meestal te laat. Meteen begin ik de extensies van mijn hoofd te halen en prop ze in de tas aan mijn schouder, waar ik ook het T-shirt van de Rolling Stones heb gestopt.

De auto rijdt voor en ik hou mijn rugzak boven mijn hoofd tegen de regen. Ik werp nog één blik achterom naar het huis. Gelukkig staat geen van beide ouders voor het raam. Ik zou het verschrikkelijk vinden om de illusie voor hen te verbreken; dat is net zoiets als je huisarts tegenkomen in de supermarkt.

Ik trek het portier open en laat me zakken op de passagiersstoel van een glimmende zwarte Cadillac. Het ruikt naar leer en luchtverfrisser met kokosgeur. Ik draai me opzij en trek mijn wenkbrauwen op als ik Aaron zie. Dan doe ik net alsof ik op mijn horloge kijk. ‘En wie mag jij zijn?’ vraag ik.

Aaron glimlacht. ‘Ik ben mezelf weer,’ zegt hij. ‘Het was een lange rit. Ik had geen tijd om me te verkleeden.’

Dit was een van die zeldzame momenten dat Aaron en ik tegelijkertijd aan het werk waren – iets wat meestal vermeden wordt. Ik bekijk de kleding van mijn vriend en moet mijn lachen inhouden. Hij draagt een donkerbruin corduroy jasje met daaronder een gestreept overhemd. Hoewel Aaron amper negentien is, ziet hij eruit als een tachtigjarige professor.

Als hij mijn blik ziet, rijdt hij plankgas de straat uit. ‘Drieëntwintigjarige rechtenstudent,’ legt hij uit, terwijl hij de radio harder zet. ‘Maar zijn echte passie was wiskunde.’ Hij werpt me een scherpe blik toe alsof daarmee alles is gezegd. ‘De begeleiders

krikken mijn leeftijd wel erg op, hè?’ vraagt hij. ‘Dat zal wel aan deze mooie baard liggen.’ Hij strijkt over zijn gezichtsbehandling en ik haal mijn neus op.

‘Jak,’ zeg ik. ‘Je hebt mazzel dat gezichtsbehandling in Oregon toegejuicht wordt, anders zou je zonder werk zitten.’ Aarons gladde, donkere huid verdwijnt iedere Movember, maar dat is vijf maanden geleden. Mijn partner ziet eruit als een mensaap. ‘Wanneer haal je dat ding weg?’ vraag ik.

‘Nou, eh... nooit,’ zegt hij, alsof het niet meer dan logisch is. ‘Ik zie er prima uit, moppie.’

Ik schiet in de lach en klap de zonneklep met het spiegeltje naar beneden. Het bijbehorende lichtje schijnt genadeloos op mijn zware make-up. Ik strijk mijn vingers door mijn nog steeds schouderlange rode lokken. Emily had belachelijk lang haar, dus moest ik van die kriebelende extensies dragen.

‘Jammer,’ zegt Aaron, gebarend naar mijn spiegelbeeld. ‘Dat lange haar stond je juist zo mooi.’

‘Dat heb ik nou met dat jasje van jou. Weet je zeker dat je het niet mag houden?’

‘Die zit.’ We zijn even stil, maar dan schraapt Aaron zijn keel. ‘Maar eh... hoe was het?’ vraagt hij op de toon van een therapeut, ook al weet hij dat ik het verschrikkelijk vind om over mijn opdrachten te praten. ‘Je was supervaag aan de telefoon,’ voegt hij eraan toe. ‘Ik werd al ongerust.’

‘Gewoon,’ zeg ik. ‘Net als altijd.’

‘Was het de moeder?’

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik door het zijraampje naar buiten kijk. ‘Schuldgevoel omdat zij het overleefd had. Het was een auto-ongeluk; de moeder reed. Na aankomst in het ziekenhuis had ze

van hot naar her gerend op zoek naar haar dochter. Maar die was al overleden.’ Ik slik om mijn emoties te onderdrukken. ‘Het enige wat de moeder wilde, was zich verontschuldigen voor het feit dat ze de macht over het stuur was kwijtgeraakt,’ ga ik verder. ‘Haar dochter om vergiffenis smeken. Haar vertellen hoeveel ze van haar hield. Maar ze heeft die kans nooit gekregen. Ze kon niet eens afscheid nemen. Martha vond het verschrikkelijk moeilijk om dat te accepteren.’

‘Martha?’ herhaalt Aaron, en ik voel dat hij naar me kijkt. ‘Noemen jullie elkaar bij de voornaam?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Maar ik kan haar geen moeder meer noemen en mevrouw Pinnacle klinkt nogal afstandelijk.’ Als ik me naar Aaron toe draai, kijkt hij weifelend. ‘Wat?’ vraag ik. ‘Die vrouw waste mijn ondergoed. We waren nou niet bepaald vreemden.’

‘Kijk, dat is het nou juist,’ zegt hij met een opgestoken vinger. ‘Jullie zijn wel dégelijk vreemden. Je hebt tijdelijk de rol van haar overleden dochter gespeeld, maar jullie zijn zeker geen vrienden. Hou wel je grenzen in de gaten, Quinn.’

‘Ik weet heus wel hoe ik mijn werk moet doen,’ antwoord ik snibbig. Mijn hartslag versnelt.

Hoewel alle sluiters de persoonlijkheid van de overleden persoon aannemen, ben ik de enige die echt in hun huid kruipt en net zo denkt als zij. Daardoor ben ik authentieker en, als ik heel eerlijk ben, de beste. ‘Oordeel niet zo,’ zeg ik tegen Aaron. ‘Jij hebt jouw manier van werken, ik de mijne. Na afloop ben ik altijd volkomen onthecht.’

Aaron grinnikt. ‘O ja, joh?’ zegt hij. ‘Waarom bewaar je dan souvenirs?’

‘Dat doe ik niet,’ zeg ik, maar ik voel mijn wangen warm worden.

‘Ik durf te wedden dat je meer dan alleen haarextensies in die tas hebt zitten.’

Ik kijk omlaag en zie de rand van het T-shirt naar buiten piepen. ‘Dat is niet eerlijk,’ zeg ik. ‘Die heb ik van de vader gekregen. Dat telt niet.’

‘En de oorbellen van Susan Bell? Die kitscherige ceintuur van Audrey Hoeheetzeookweer? Geef nou maar toe. Je bent een klepto. Je bewaart dingen van hen als een of andere gestoorde seriemoordenaar.’

Ik schiet in de lach. ‘Zo zit het helemaal niet.’

Aaron is het er duidelijk niet mee eens. Hij rijdt de snelweg op. Het duurt minstens drie kwartier voor we terug zijn in Corvallis. Ik heb een hekel aan opdrachten ver buiten de deur, maar onze stad is vrij klein en we hebben lang niet zo veel sterfgevallen als Eugene of Portland. Ver weg zijn kan echter verwarrend werken. Niets is vertrouwd, de plekken noch de mensen. In zo’n situatie kun je vergeten wie je echt bent. Er kleeft een groot risico aan en terugkeren is altijd lastiger als je volledig afgesneden bent geweest. Maar het is niet anders.

Aaron Rios en ik zijn sluiters; de remedie voor getroffen nabestaanden. We helpen cliënten die symptomen van gecompliceerde rouw vertonen met behulp van een extreme vorm van rollenspeltherapie. Als een gezin of een persoon geconfronteerd wordt met een verlies waar ze niet overheen kunnen komen – en waardoor ze hun gezonde verstand dreigen te verliezen – doen rouwbegeleiders een aanbeveling. Voor een niet nader genoemd bedrag krijgen cliënten een sluiters om de rol van een overleden persoon te spelen en er op die manier voor te zorgen dat ze het verwerkingsproces kunnen afsluiten.

Op dit moment kan ik elke blanke vrouw tussen de vijftien en twintig jaar spelen. Ik ben natuurlijk geen dubbelganger, maar ik draag hun kleren en verander mijn kapsel en de kleur van mijn ogen. Ik bestudeer hen aan de hand van foto's en video's en kan me al snel net zo gedragen, net zo ruiken; hen in feite gewoon zijn. En als familieleden verdwaasd zijn door het verdriet, zijn ze geneigd mij gemakkelijk te accepteren.

Ik blijf een paar dagen bij hen, maar nooit langer dan een week. In die periode kunnen mijn dierbaren alles tegen me zeggen wat ze willen maar waar ze nooit de kans toe hebben gekregen. En ze kunnen te horen krijgen wat ze dan ook hebben aangegeven te willen horen. Ik kan de volmaakte dochter spelen. Ik kan het verwerkingsproces afsluiten, zodat ze verder kunnen met hun leven.

Ik red levens, al is het soms lastig om te onthouden welke het mijne is.

‘En, heb ik nog iets gemist?’ vraag ik aan Aaron. Toen hij me belde om een tijdstip af te spreken wilde hij praten, me alvast weer verbinden met de buitenwereld. Maar ik was op dat moment bij het gezin, dus heb ik hem met een smoesje afgepoeierd. Nu wil ik niets liever dan herinnerd worden aan mijn echte leven. Ik leg mijn hoofd tegen de hoofdsteun en kijk naar hem.

‘Niet veel.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Deacon heeft me aan één stuk door geappt. Hij zei dat jij je telefoon niet opnam.’

‘Tja, dat is toch ook niet de bedoeling?’ Volgens de richtlijnen mogen we tijdens een opdracht alleen contact hebben met onze ouders of onze adviseurs – dat voorkomt dat we uit onze rol vallen. Maar ik had Deacons apps inderdaad kunnen beantwoorden. Dat wilde ik alleen niet.

Mijn ogen beginnen te jeuken. Uit het vakje onder de radio

steekt een geopende zak pinda's, waarvan er een paar in de bekerhouder zijn gevallen. Daar zal mijn vader op zijn zachtst gezegd niet blij mee zijn. Niet met die pinda's en niet met de troep. We gebruiken altijd dezelfde auto voor het ophalen na een opdracht. Dat dient als geheugensteuntje aan ons echte leven, iets vertrouwds om ons naar huis te brengen.

Ik til mijn rugzak op mijn schoot en ga op zoek naar het doosje voor mijn gekleurde contactlenzen. Hoewel ik niet doodga aan mijn allergie voor noten, gaan mijn ogen en keel er wel van branden. Meestal houdt Aaron daar rekening mee, maar hij zal het nu wel vergeten zijn, wat begrijpelijk is. Opdrachten hebben doorgaans nogal een verwarrend effect. In ieder geval voor een tijdje.

'Ik denk dat Deacon bang is dat je ervandoor gaat zonder iets te zeggen,' gaat Aaron verder. 'Dat drijft hem tot waanzin.'

'Deacon is nergens bang voor,' werp ik tegen, terwijl ik met mijn wijsvinger op mijn pupil druk tot ik voel dat de lens eraan vast blijft kleven. 'En ik begrijp niet waarom hij jou daarmee lastigvalt. Als ik al van plan was om ervandoor te gaan, zou jij daar ook niets van weten.' Ik leg de lens in het doosje en ga verder met het andere oog.

'Ja, nou ja, hij maakt zich zorgen om jóú,' mompelt Aaron. Hij zet de ruitenwissers uit, want het regent nauwelijks meer. 'En of je het nu wilt toegeven of niet,' voegt hij eraan toe, 'jij maakt je ook de hele tijd zorgen om hem.'

'We zijn vrienden,' zeg ik. Dit gesprek hebben we al zo vaak gevoerd. 'Gewoon erg goede vrienden.'

'Wat jij wilt, Quinn,' zegt hij. 'Jij bent een stijfkop en hij is een rotzak. Ik snap het. Allebei te stoer voor de liefde.'

‘Hou op,’ zeg ik lachend. ‘Jij bent gewoon jaloers dat wij beter met elkaar kunnen opschieten dan jij en je vriendin.’

‘Zeker weten,’ zegt Aaron met een uitdagende grijns. ‘Dat is niet cool. Jullie twee...’

‘Hou nou o-op,’ val ik hem in de rede. ‘Ander onderwerp. Deacon en ik zijn uit elkaar. Einde verhaal.’ Ik prop mijn lenzen-doosje terug in mijn tas en zet die naast mijn voeten. Alle verkeer is van de snelweg verdwenen en we turen in een duistere leegte.

‘Ik zeg niet dat jullie elkaar moeten haten,’ vervolgt Aaron. ‘Maar je zou hem ook niet elke keer dat je hem ziet moeten bespringen.’

‘Er is serieus iets mis met jou, dat weet je toch, hè?’

‘Mm-hmm,’ zegt hij, terwijl hij smalend knikt. ‘Ja, hoor, ik ben degene met problemen.’ Hij fluit meelevend en kijkt me zijdelings aan. ‘Jullie hebben het allebei zwaar te pakken,’ voegt hij eraan toe.

‘Nee, hoor,’ zeg ik. ‘We zijn allebei beter af. Zeg dat maar tegen Deacon als hij weer naar me informeert.’ Aaron zegt verontwaardigd dat hij zich erbuiten houdt. Natuurlijk doet hij dat niet. Hij denkt dat we nog steeds hunkeren naar elkaar. En... misschien zit hij er helemaal niet zo ver naast. Maar Deacon en ik hebben een zeer platonische verstandhouding.

Deacon Hatcher is mijn ex-vriend die mijn beste vriend is geworden. Maar belangrijker nog is dat hij vroeger ook sluiters was. Hij snapt het. Snapt mij. Vóór Aaron was Deacon mijn partner; we hebben bijna vier jaar zij aan zij gewerkt totdat hij acht maanden geleden stopte met werken voor mijn vader. Op dezelfde dag maakte hij het uit. Door die breuk ben ik misschien een beetje in de vernieling geraakt. Of een beetje veel. Deacon en ik

deelden alles, waren volledig eerlijk tegen elkaar, en dat is nou niet bepaald gemakkelijk voor mensen in ons vak.

Ik wist niet eens dat zijn contract met het rouwdepartement beëindigd was toen hij het uitmaakte. Ik nam aan dat hij een ander had, dus hebben we meer dan een maand niet met elkaar gesproken. Ik was overdonderd, voelde me verraden. Het enige wat ik nog kon doen was het afsluiten, en daar was ik verdomd goed in. Ik ging nog meer op in het leven van het meisje dat ik speelde, krikte mijn zelfvertrouwen weer op met de liefde van haar familieleden en hun herinneringen. Toen benoemde mijn vader Aaron als mijn nieuwe partner.

De volgende dag stond Deacon opeens op de stoep om te zeggen hoeveel spijt hij ervan had. Dat hij me verschrikkelijk miste. Ik geloofde hem. Ik geloof hem altijd. Maar telkens als we toenadering zoeken, zodra ik weer voor hem val, wijst hij me af, krabbelt weer terug en laat me met een gebroken hart achter. Of het nu is aangeleerd of dat hij het van nature heeft, Deacon is inderdaád een charmeur. Hij kan je het gevoel geven dat jij de enige op de hele wereld bent die ertoe doet. Tot dat niet meer zo is.

Ik was dat aantrekken en afstoten spuugzat, dat steeds weer genezen en openrijten van dezelfde wond. Ik heb tegen Deacon gezegd dat ik me niet meer kwetsbaar tegenover hem ging opstellen, dat hij me kapotmaakte. Dat vond hij schijnbaar verschrikkelijk. We spraken af dat we geen relatie meer zouden beginnen, maar bekenden ook aan elkaar dat we niet zonder de ander konden. Beste vrienden is het compromis. Op die manier kunnen we tot het randje gaan van wat we willen. En dat werkt.

Aarons telefoon trilt in de bekerhouder. Hij pakt hem snel om

me voor te zijn en legt hem tegen het stuur terwijl hij de app leest. ‘De groeten van Myra,’ zegt hij. ‘Ze vindt het héérlijk voor je dat je weer terugkomt.’

‘Ja, vast,’ zeg ik geamuseerd. Aarons vriendin is een opgewonden standje van één meter vijftig met grote reeënogen. Vroeger had ze een hekel aan me, wat onder normale omstandigheden begrijpelijk zou zijn, want ik breng wel héél veel tijd door met haar vriendje. Maar daar komt binnenkort verandering in. Dit is Aarons laatste maand als sluiters; zijn contract loopt over vier weken af. Daarna gaan Myra en hij ervandoor om een woest bestaan te leiden in een van de Dakota’s. Myra’s afgunst is inmiddels een *running joke* geworden tussen Aaron en mij.

‘Kan ik je overhalen mij thuis af te zetten?’ vraag ik Aaron op mijn allerliefst. ‘Ik heb het hele weekend gedroomd van mijn bed. Emily had een slaapbank.’

Aaron fluit meelevend. ‘Heftig, Quinn. Maar ik heb Marie al gebeld om te vertellen dat we onderweg zijn.’ Hij glimlacht. ‘En je weet hoe gek zij is op late debriefings.’

Niet dus: Marie vindt het afschuwelijk om ons te ontvangen als het al donker is.

Ik zucht, zie op tegen het bezoek. Ik wil gewoon naar huis, mijn vader welterusten zeggen en dan mijn bed in duiken. Helaas is dat pas mogelijk als we de opdracht officieel afsluiten en onze zonden opbiechten. Onze adviseur, Marie, moet ons ondervragen voordat we mogen terugkeren naar ons gewone leven. Er moeten procedures gevolgd worden om te garanderen dat we geen verdriet mee naar huis nemen. Het is een oud gezegde: ongeluk komt zelden alleen. Tja, verdriet kan besmettelijk zijn.